Disciplină sa Pedeapsă?

O întrebare pusă frecvent este aceasta:”dacă predici că mântuirea nu se pierde, nu încurajezi oamenii să păcătuiască lejer sub pretextul că sunt mântuiţi?! Aş răspunde că dacă percepţia lor despre Evanghelie nu trece de iertarea păcatelor – probabil că da. Dar când înţelegi că Hristos nu numai că a murit pentru păcatele noastre, ci, de asemenea, a înviat din morţi şi vine în viaţa mea să trăiască viaţa Lui – categoric, nu!

Cei care din cauza imaturităţii sau a răzvrătirii lor pot încerca să profite de pe urma harului pentru o vreme dar, oricine încearcă să trăiască după fire, va descoperi că viaţa adevărată şi abundentă nu este acolo – de fapt, se vor simţi, probabil şi mai mizerabili decât atunci când erau pierduţi.

Dacă Hristos trăieşte în tine, nu poţi trăi o viaţă de păcat, fără ca un conflict interior să pună stăpânire pe tine. Dacă eşti fluture, nu vei mai fi niciodată fericit să fii cu viermii. Devreme ce Tatăl a promis să ne facă asemenea chipului Fiului Său, în mod cert va aplica disciplinarea corespunzătoare şi plină de dragoste pentru a te aduce înapoi pe drumul Lui.

Observaţi că am spus „disciplinare” şi nu „pedeapsă”. Deşi pot părea echivalenţi aceşti doi termeni, ei sunt diferiţi. Confuzia dintre termeni vine probabil de la părinţii noştri. Unii vorbesc despre aceşti doi termeni ca sinonimi, dar este interesant că modul în care aplicau făcea diferenţa. Deseori ei ne disciplinau din dragoste, dar erau şi momente când ne pedepseau fiind frustraţi şi mânioşi. Transferând aceste caracteristici asupra Lui Dumnezeu, presupunem că şi El acţionează tot la fel. Dar acest lucru nu este deloc adevărat. Această greşeală face parte tot din acelaş capitol numit „legalism”, şi trebuie adusă corecţia ca atare.

Haideţi să dăm o definiţie corectă a celor doi termeni:

Pedeapsa este dată unui răufăcător pentru crima sau relele făcute. Ea are în vedere plata pentru faptele comise, mai degrabă decât corecţia. Pedeapsa priveşte înapoi spre fapta comisă, este impersonală, şi are ca scop administrarea justiţiei, dreptăţii. Cea mai simplă ilustrare a pedepsei este poliţistul care te opreşte şi te amendează pentru depăşirea limitei de viteză.

Când încalci legea, poliţistul, drăguţ este plin de compasiune şi înţelegător – în timp ce îţi scrie amenda. Poliţistul nu este interesat de motivul pentru care tu ai depăşit limita de viteză; nu-l interesează dacă ai facut-o intenţionat sau nu. Nu-l interesează nici faptul că zilele trecute ai respectat legea. Tot ce ştie el este că ai încălcat legea şi ca atare trebuie să fii pedepsit. Vei observa de asemenea, că el nu a făcut nimic să-i complimenteze pe alţi 50 care au respectat limita de viteză. El doar stătea acolo, imperturbabil, până în momentul unei violări a vreunei legi a circulaţiei; atunci intră în acţiune. Aceasta este pedeapsa.

Disciplinarea: pe de altă parte, este total diferită. Ea este antrenamentul care dezvoltă autocontrolul, caracterul şi abilitatea. Ea priveşte înainte spre un rezultat benefic, este foarte personală şi este un exerciţiu continuu.
Disciplinarea este grea şi pare că este la fel ca pedeapsa, dar disciplinarea se aplică pentru că vrea ca noi să reuşim. Cel ce ne-o aplică nu este nici furios, frustrat, nici indiferent.
Diferenţa dintre cele două este scopul şi atitudinea cu care fiecare dintre ele sunt aplicate. Atitudinea din spatele pedepsei este mânie şi indignare şi scopul ei este justiţia.
Atitudinea ce caracaterizează disciplinarea este dragostea şi scopul ei este beneficiul şi dezvoltarea persoanei. Un contrast total!

Dumnezeu în Noul Legământ nu are cu copiii Săi o relaţie de pedeapsă. Toată pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre a fost din plin primită de Mântuitorul nostru Hristos la cruce. El ne tratează pe noi copiii Săi ca un Tată iubitor, şi ne disciplinează cu scopul de a creşte în har.

Această chestiune trebuie clarificată bine. Isus a spus:”În lume veţi avea necazuri”. Ioan 16:33. Când trecem prin necazuri ne întrebăm, de ce? Este această suferinţă un semn că Dumnezeu este mânios pe mine?

Evrei 12:11”suferiţi disciplinarea, Dumnezeu se poartă cu voi ca şi cu nişte fii”. Evreii care treceau prin suferinţe datorită credinţei lor în Hristos, se întrebau: ”de ce se întâmplă aceste lucruri?” Este acesta un semn că Dumnezeu ne-a respins?”. Autorul cărţii Evrei spune :”nu, nu v-a respins, nu renunţaţi. El vă iubeşte”. Înţelegeţi diferenţa dintre pedeapsă şi disciplinare!?

Evrei 11:33-35. Cine nu ar vrea să fie un erou al credinţei, dacă are parte de o aşa viaţă?! Dar v.35-38 ? Unii eroi ai credinţei au câştigat bătălii, alţii au murit pentru credinţa lor, dar *toţi* au fost lăudaţi pentru credinţa lor. Evrei 11:39
Deci, în loc să fim ca vechii păgâni care interpretau toate experienţele negative ca fiind evidenţe ale mâniei zeilor, noi să facem diferenţa dintre pedeapsă şi disciplinare.
Noi toţi vom avea de întâmpinat necazuri în viitor. Aceasta face parte din viaţa pe care o trăim în această lume decăzută. Dumnezeu nu ne-a promis o viaţă scutită de tulburări, dar ne-a descoperit că El va fi alături de noi când vom trece prin ele. El promite în Rom.8:28 că toate lucrează pentru binele nostru.

Însă ne mai promite că dacă ieşim de pe pista vieţii noastre creştine, El va aplica disciplina corectivă, plină de dragoste, care ne va readuce pe calea cea bună.

Promite că noi putem experimenta pacea şi bucuria Lui în vârtejul încercărilor prin care trecem, încrezându-ne în El într-o atitudine plină de recunoştinţă. În sfârşit, El ne promite că nimic din ceea ce ni se întâmplă nu este un semn al respingerii Lui. Noi putem privi orice disciplinare personală ca pe o oportunitate prin care Dumnezeu clădeşte în noi calităţi ale caracterului, calităţi care au o valoare eternă.

Orice ţi-ar rezerva viitorul, poţi să te bazezi pe asigurarea că:"Acela care a început în voi această lucrare, o va isprăvi până în ziua Lui Hristos" Filipeni 1:6.
Eu nu pot şti ce se poate întâmpla mâine, dar ştiu sigur că Hristos care mă iubeşte astăzi va fi acolo şi mâine.